

nud, et fellade födied árratatkend ol-nud; fui ta mahhatulnud, siis on ta náinud, et faks meest ramí peál ühhe surno metsa winud mahhamatta, et ei vlnud ennam maad ei firriko-aedas ega seál tagga. Párrast sedda on tedda fástud rahvale sedda fulutada ja neid maentseða, et nemmad piddand pattust pöörma, et se aeg liggi joudnud. Kui ta ülesärkanud, siis on ta neebamad sannad kuulnud: tounke üles, ja pöörge pattust, aeg on liggi joudnud, ei polle mitte paljö aega ennam.

Kui ta omma sangi peált ülestousnud, siis on ta naene temma käest füssinud, käs ta piddi haige ollema, siis wasstant temma: ei ma polle haige, süski on te tunnud ni suurt nödrust ommas süddames, otsekui olleks ta warsi piddand surrema; siis on ta pölmeli mahha heitnud seina naale, ja süddämett vallunud, et Junnal wostaks temmale weel ühhe tunnikesse ehk páwa aega anda, et ta weel ðierte saaks pattust pöörda. Párrast sedda on ta ülestousnud, ja on liggi faks tundi aega rahvast falliste